

Tante Sien

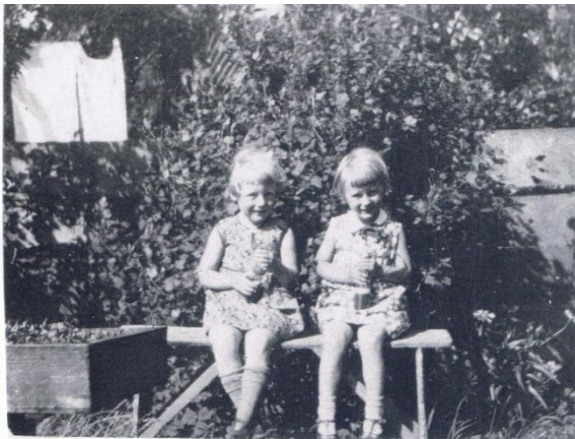
Herinneringe uut me kiendertiêd.

Me buurmeissie Nellie en ik ware fan kleins af an al dikke vriendinne en het was dan ok gróót féést, toe we een keer foornachies moche bee een tante fan Nellie op Spiekdorp bee Oostrend.

Een jaar of zes ware we en met de tentwage fan Nellies vader ginge we d'r na toe. Nellie was een heel laat nakommertje in d'r familie. D'r moeder was meen ik al een end in de feertig toe ze gebore wier. Ze had allegaar ouwe omes en tantes, met ommoes en oppaas!

Bee mee was dat héél aars. Ik was het eerste kleinkind fan me oppa: de eerste van een nuwwe generasie. Ik had juist een héél stel piepjonge omes en tantes, de mééste ware eigenlijk nag meikes en jonges!

Nellies tante op Spiekdorp was denk ik al teuge de sestig. Tante Sien was een vrolijk dik mêns met allegaar krultjes om d'r gezicht en een gróóte knot bove op 'r hoofd. Het was ferskrikkelijk leuk bee tante Sien. Ze ferwende ons, alles moch en ze zat vol ouwerwesse grappies en spelletjes.

1935. Greetje Dros en Nellie Lap. "Dropwater!"

D'r stonde twie lege medicijnevlessies in de keuke, met fan die korte, dunne halsies en kleine kurkestoppies erop.

"Tante Sien, magge we dropwater make?"

"Wei-jajet! Maar hèew ik nag droppies?"

Effe kieke in de kòs. Nou, kiek ers, deer fiend ik nag een zakkie!"

Dus, beiegaar een vlessie, droppies erin, en driekwart vol water uut de pomp.

En skudde maar! Het wordt al wat brunig.

Smaakt het al? Néé. Skudde maar weer en dan kwam er een hééle laag skuum op. As de droppies hillegaar oplost ware was het pas goed. En dan zò nou en dan een zupie, niet alles tegliek. Lekker hoor!

Tante Sien had ok een hééle ouwe pop met een porseleine hóófd en arme en biêne met sacht leer an de elleboge en knieë, die echt buuge konne. Ze had prachtig lang heer en een witte jurk an vol stróókies en kantjes. Net een dóópjurk, fonde we. We noemde d'r Jessica, dat fonde we zò'n deftige naam. (An de Hoore hiette gien mêns zó!) We ginge – wat we nag alders dede – "kerkie speule".

De stoele in de kamer wiere naast en achter mekaar zet en Tante Sien kwam anzette met twie kerkboeke. We songe wat we konne, met lange uthale alle versies die we op 't sundagskool leerd hadde.

“Tante Sien, nou gaane we dóópie speule, wil u dan de dommenee weze?”

“Wei-jajet,” zei Tante Sien, “en ik weet nag wel een mooie spreuk ok.”

Deer stonde we met de pop en Tante Sien haalde het handewasserskompie uut de keuke, dee drie keer d'r hând erin, en op het hóóffie fan de pop en zei héél plechtig:

“Jessica, ik dóóp je,

het water belóóp je,

het water begiet je,

Jessica, zò hiet je!”

Volges Tante Sien moste we dan singe fan “Dat 's Heeren zegen op u daal.” Dat hoorde zò, zei ze en ze song het net zò lang foor tot we het meesinge konne.

We sliepe die nacht in een gróót twiepersoonsbèèd, weer je hillegaar in wegzakte, zóó sacht was het, gróóte lôl fanzellef!

Hoe we aredags naar huus gaan benne weet ik niet goed meer. Met de auto fan me ome Jan uut Oosterend, meen ik.

An Tante Sien denk ik nag welders trug. Wat een skat fan een mêns! Zokke warme herinneringe gane je hééle leve met je mee!

Gré Dros – Den Burg